

HLAS

od Panny Marie

ROČNÍK 19 ČÍSLO 4 VÁNOCE 2014

Milí poutníci a farníci!

Opět jsou tu po roce Vánoce, nejoblíbenější svátky. Většina lidí se na ně těší a děti, ty se přímo nemohou dočkat. Pro křesťany se jedná o oslavu narození Ježíše Krista, pro lidi světa o svátky pokoje, štědrosti a lidské pospolitosti.

V posledních letech se začíná objevovat nový vánoční fenomén. Někteří lidé na Vánoce opouštějí svoje domovy a odjíždějí trávit volné dny do hor či k moři. Anebo stráví večer Štědrého dne v hospodě. Dříve nepředstavitelná věc, že by takové zařízení mělo o Štědrém dnu otevřeno, se dnes stává stále častěji zvyklostí. Dokonce jsem se v jedné vesnici našeho kraje setkal s nabídkou prožít společně štědrovečerní večer v kavárně.

Na Vánoce toužíme nezůstat sami. V rodinách mnohdy lidé pospolitost necítí, mnohdy žijí spolu, ale ve skutečnosti jen vedle sebe. O vánočních svátcích pak tato odcizenost a prázdnota zvláště doléhá. Svědčí to však také o ztrátě podstaty Vánoc. Díky svému vtělení se Bůh stal blízkým člověku. Opravdovým Emanuelem, tj. Bohem s námi. On nás učí vidět v druhém člověku Kristův obraz a milovat ho soucitnou a činnou láskou. A tak z nás jednotlivců tvoří společenství.

Vyprávěla mně jedna stará paní kostelnice, jak prožívá Vánoce. Je sama, vlastní rodinu nemá. Na štědrovečerní večeri si ji bere do své rodiny synovec. Pak ji doveze domů. Ona jde do kostela a až do půlnoci se modlí u betléma. Říkala: „Tam je mně tak dobře, vůbec se necítím sama.“

Přeji Vám, ať také Vy nikdy nemáte pocit, že jste sami. Kdo věří v Boha, ten nikdy není sám. Milostiplné Vánoce a požeňnaný nový rok 2015 přeje

P. Josef Pohanka

Z poutního místa

Radostná cesta k Staré Matce Boží Žarošské

V minulém roce vyšel bez povšimnutí hudebně-vědních kruhů zpěvník Radostná cesta k Staré Matce Boží Žarošské Antonína Kolka (* 8. července 1895, Bohumilice – † 19. července 1983, Brno). Autor, profesí učitel, vešel ve známost jako spisovatel (především trilogií Proti nim), historik a sběratel poutních písní. Kolek však byl také nadšeným poutníkem a velkým ctitelem žarošické Madony – poprvé k ní připutoval v pěti letech. Již tehdy jej prý zaujala hudební produkce na Zlaté sobotě, největší žarošické pouti. Později zúročil muzikální hřivnu (housle, zpěv) mj. tím, že začal poutní písně sbírat: s maximální přesností zapisoval melodie a texty interpretované „staršími bratry“ (= vedoucími poutních procesí). Dle laskavého sdělení R. D. Antonína Láníka (1921-2014) Kolek zaznamenal na dva tisíce písní, většinou v několika melodických i textových variantách. Nejzajímavější z nich pak soustředil do uvedené tištěné sbírky, jež má podtitul Starodávná baroková pouť (Brno: Občanská tiskárna, 1942). Melodie revidoval pozdější věhlasný dirigent Josef Veselka (1910-1992), titulní stranu navrhl akademický malíř Josef Konečný (1909-1989), žarošický rodák (v publikaci chybně uvedeno Fr. Konečný). Zpěvník má 304 strany, rozměry 12 x 15 cm, obsahuje: Slovo poutníkovi, 103 písně, doslov, soupis použité literatury a obrázkovou přílohu. Repertoár je rozdělen do patnácti kapitol: I. Na začátku pouti; II. Pobožnosti na cestě; III. Poutnické písně na cestě; IV. Když je vidět poutní místo; V. Když se vchází do poutního místa; VI. Písně před poutním kostelem; VII. Poklona a pokora; VIII. Písně před Pannou Marií; IX. Večerní písně; X. Ranní písně; XI. Rozloučení; XII. Modlitby, když se naposled poutní chrám spatřuje; XIII. Píseň, kterou se „starší bratr“ loučí s poutníky; XIV. Domácí vítají poutníky; XV. Píseň na rozchodnou. V poutní knize jsou literární útvary hymnické krásy i prosté rýmovačky, z hudby zaznívá naivní zbožnost domácího baroka. Obzvláště cenné jsou pramenné poznámky uvedené u každé písně stejně jako galerie starších bratrů. Autor toto dílo dedikoval „Patronce Moravy – Staré Matce Boží Žarošské, Jejím ctiteli Jeho Milosti Msgrovi ThDru Josefu Kratochvílovi, kancléři a kapitulnímu vikáři, všem »starším bratrům« a poutníkům žarošským všech dob“.

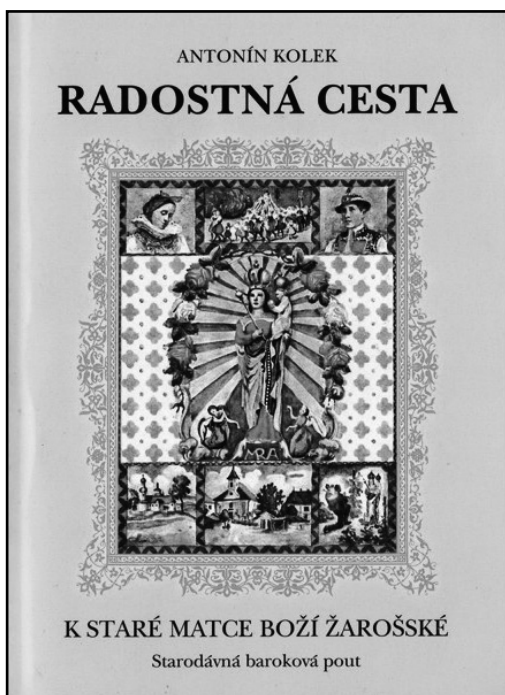
V době náboženské nesvobody byl Kolek na indexu, perzekvován a jeho díla nesměla být vydávána. Přesto mj. napsal: Pouti k Staré Matce Boží v Žarošicích: historie poutního místa (Žarošice: Farní úřad, 1940), Žarošská pouť (nedatováno), Historie kostela Staré Matky Boží a rezidence na nynější Silničné (Žarošice: Obec Žarošice, 2005). Po 71 letech vyšla Kolkova Radostná cesta v reedici péčí obchodní společnosti Dědictví Svatováclavské, spol. s r. o., Faměrovo náměstí 26, 618 00 Brno-Černovice. Historicky tak navazuje na poutní kancionály: Cesta Swato-Cellenská: někdy od vlastence nasseho, mučedlnjka a patrona králowstwj Českého swatého Wáclawa, Jindřichowi, markraběti Morawskému, poneyprw ukázaná, nynj od wěrných českých poutnjků[sic] neyswětěgssj Rodičky a diwotwornice Cellenské Panny Marie milownjků, každoročně konaná: aneb, knjžka mnohými rozličnými modlitbami, pjesněmi,

litaniemi z rozličných knĕh sebrányými, při pouti Swato-Cellenské k užjwánj pro celý den spořádaná a okráslená: pro potĕssenj a cesty dlouhé ukrácenj wssem Swato-Cellenským poutnjkům na swĕtlo wydaná a opĕt wytišĕtná (Jindřichův Hradec: Alois Josef Landfras, 1851); Karlovská cesta: poutní knížka k Pannĕ Marii Karlovské v Praze (Jindřichův Hradec: Alois Josef Landfras, 1860), Karel Šmídek – Poutní kniha Velehradská (Brno: A. Nitsch, 1863), Antonín Mička – Příloha k Cellenské cestĕ: sbírka 150 k této pouti přimĕřených z wĕtssi části nowĕjssich, wesmĕš wýborných duchowních písní, s potřebnými připomínkami poutníkům: příruční a pomocná kniha pro horliwé wůdce průwodů jak na jmenowané, a s touto poutí spojená,

tak též i jiná swatá místa (Brno, J. Pustowsky, 1868), František Korec – Poutní kniha: modlitby a písnĕ (Brno: Dědictví sv. Cyrilla a Methoda, 1893).

Za záchranu řady barokních písní obdržel Antonín Kolek od brněnského biskupství čestný epiteton „mariánský slaviček“ (1975), což hlásá i pamĕtní deska umístĕná v žarošickĕm poutním areálu.

Karol Frydrych

Ze života farnosti

Naše zászvětná pouť do Šaštína

(jak o ní psali v šaštínskĕm farním zpravodaji)

Každoročnými wítanými pútnikmi v našom meste sú farníci z nedáľekej Moravy, zo Slovácka, z dedinky Žarošice. Mnohí si s nimi spájame aj ľudové oblečenie, pretože k nám chodievajú v krásnych krojoch a Panne Márii vzdávajú česť v tom najswiatočnejšom oblečení, aké majú. Krásna a hlboká úcta k našej Patrónke, ale aj k predkom a svojim koreňom. Ľudia zbožní, milí, zdvorilí a úctiví k dedičstvu svojich predkov. Je krásne, že medzi týmito pútnikmi sú i mladí ľudia a deti. Našli sa aj starší, ktorých podopierala pri ceste palička, no putovali s wdáčnosťou a zbožnou úctou. Medzi nimi nenápadne a skromne ich duchovný otec, oddaný sluha Boží a Pastier, hodný nasledovania i obdivu, kňaz Josef Pohanka.

Pútnici zo Žarošíc prišli autobusom, autami, na bicykloch, ale aj pešo. Desiatky kilometrov putovali, aby zbožne a s pokorou vzdali úctu Sedembolestnej Panne Márii. Ako sa uvádza na stránke ich farnosti: „Žarošice sú známe a slávne pútnické miesto na Slovácku, ale sú taktiež miestom, kde žijú katolícki kresťania združení do farskej rodiny. Ako každá iná rodina prežívajú svoje všedné i sviatočné dni, majú svoje radosti i bolesti.“ Jeden z týchto sviatočných dní prežili aj v našom malom mestečku Šaštín-Stráže. Ani oblačné a daždivé počasie ich neodradilo od každoročného putovania. Mnohí sem priniesli práve svoje bolesti, aby ich Matka Sedembolestná vyslyšala a pomohla im.

Svoju pútnickú cestu v našom meste začali na šaštínskej kalvárii, kde si spoločne za sprievodu dychovej hudby prešli všetkými zastaveniami krížovej cesty a pomodlili sa. Na záver nezabudli spomenúť ani na svojich rodičov a všetkých, ktorí v minulých rokoch tieto púte organizovali, predmodlievali, na kňazov a všetkých, ktorí odišli do večnosti, ale radi na toto pútnické miesto chodievali po mnohé roky. Odtiaľto sa pútnici vydali za spevu nábožných mariánskych piesní pešo do našej Baziliky, aby pokračovali v programe slávením svätej omše.

Opäť slávnostne, za sprievodu vlastnej dychovej hudby, v úzase prizerajúcich sa ľudí, vkráčali so zbožnou úctou na nášho chrámu, kde o 11.45 h. začala ich svätá omša. Asi 200 ohlásených pútnikov doplnili v Bazilike farníci z nášho mesta i okolia, ktorí si túto pobožnosť nenechajú už roky ujsť. Po úvodnej piesni všetkých pútnikov srdečne privítal správca Baziliky don Ján Čverčko. Osobne odovzdal otcovi Pohankovi pamätnú listinu, ktorá je pripravená v tomto jubilejnom roku pre všetky pútnické skupiny, ktoré do nášho chrámu doputujú.

Skromnosť, pokora a zbožná úcta vyžarovala z týchto ľudí naďaleko. Mladí spievali spolu so starším, chlapci – miništranti s radosťou slúžili pri Pánovom oltári, duchovný otec predniesol úžasnú homíliu. Ľudia sústredene počúvali, spomínali, prežívali, boli dojatí a nikto sa neodvážil vyrušovať. Boli to slová, ktoré sa dotýkali srdc všetkých prítomných. Veľké slová pravdy a zo života. Česká biskupská konferencia vyhlásila rok 2014 za Rok rodiny. Symbolicky, práve na miesto záchranu jednej

rodiny či manželstva pred 450 rokmi prišli pútnici zo Žarošíc prosiť Pannu Máriu o pomoc v rodinách. Ako ale správne pripomenul otec Pohanka, netreba sa Jej len žalovať a prosiť ju, treba sa s Ňou, ako s láskavou Matkou, podeliť aj o radosti, úspechy a chvíle šťastia. Treba s trpezlivosťou a láskou vracat' svojim rodičom a matkám v starobe to, čo sme od nich dostali. Prejaviť im tak vďaka za dar života, ktorý nám dali. Niešť svoj kríž, svoje trápenia a bóle v spojení s Kristom a s jeho Matkou. Správna matka neopustí svoje dieťa na kalvárii, tak ako Panna Mária neopustila svojho Syna. I keď je náš kríž ťažký a zdá sa nám nezmyselný, tým, ktorí milujú Boha, všetko napomáha dobrému. Tento kríž zblízuje človeka s Bohom, ale zblízuje aj ľudí medzi sebou navzájom. Na záver homílie veriacim pripomenul, aby odchádzali z tohto chrámu v živej viere, že sa všetci raz zídeme pod krížom a tam medzi priateľmi stretne sa aj Ježišovu a svoju Matku Máriu.

Ludmila Machová

Premiéra minioratoria Divotvůrkyni Moravy Zdeňka Pololánika

Snad každá premiéra kompozíc z dílny Zdeňka Pololánika (* 1935) je v posledných desiatich vnímaná ako hudobná udalosť. Nejinak tomu bolo i v prípade provedení *Divotvůrkyni Moravy* v sobotu 1. listopadu 2014 v žarošickém kostele.

Přestože autor, skladateľ ve svobodném povolání, má na svém kontě díla všech hudobních forem (symfonie, muzikály, balety, více než 400 hudob filmových, televizních scénických a k rozhlasovým hrám etc.), výsadní postavení v jeho tvorbě zaujímá duchovní hudba (opera *Noc plná světla*, *Missa solemnis*, *Missa brevis*, *Te Deum*, oratoria: *Šír haš-šírím*, *Popelka nazaretská*, *Napřed je třeba unést kříž*, *Bůh je láska etc.*). Pololánika při kompozici inspiruje příroda, barevná spektra – je zcela spontánním typem umělce, kterého po přečtení textu ihned napadá muzika. A právě tvůrčí přirozenost dýchá i ze skladby *Divotvůrkyni Moravy* (2003), jež vznikla zhudebněním stejnojmenného literárního útvaru básníka Františka Trtílka (* 1946) oslavující žarošickou Madonu, korunovanou v roce 1995 papežem Janem Pavlem II.

Opus *Divotvůrkyni Moravy* má 127 taktů, je napsán pro dva sólové hlasy, šestihlasý smíšený sbor a varhany. Z hlediska hudobní formy se jedná o minioratorium, jež můžeme vyjádřit schématem: *a b a c a d a'*. Předností díla je hudobní srozumitelnost pro publikum dnešní doby, půvabná melodika, svěží rytmizace, jakožto výborně vyřešená deklamace, jež dává vyniknout zpívanému textu.

Mimo to dále při liturgii zaznělo „žarošické“ *Ordinarium* Antonína Lánika (1921-2014), žalm *To je pokolení těch, kdo hledají* Josefa Olejníka (1914-2009), *Cum sancto Spiritu* (*Gloria in D*, RV 589) Antonia Vivaldiho (1678-1741), *Magnificat* (*Vesperae minus solenne*) Bohuslava Matěje Černožorského (1684-1742) a *Preludium C dur* (BWV 553) Johanna Sebastiana Bacha (1685-1750).

Na hudobní produkci se podílel ansámbl Collegium musicale bonum ze Slavko-

va u Brna, který účinkoval ve složení: soprán – Jarmila Andrllová, Blanka Robešová, Kristýna Vladíková (sólo); alt – Tereza Čechová, Lenka Friesová, Jaroslava Galatová (sólo), Dagmar Knotková, Eliška Vodáková, Veronika Žouželková; tenor – Roman Fries, Jiří Holomek, Jan Matyáš, Václav Nosek, David Svoboda; bas – Jiří Andrla, Petr

Hlaváček, Josef Holomek, Marek Kuchta; housle Ladislav Jedlička a Zdeněk Kábrt, varhany Olga Frydrychová, řídil Karol Frydrych.

Rád bych poděkoval všem členům sboru za zodpovědný přístup, velké nasazení a výbornou atmosféru na pěveckých zkouškách i při provedení, dále Ivo Prchalovi za počítačovou notosazbu *Divotvůrkyni Moravy*, Martinu Žilkovi za sponzorský tisk partitur, starostovi Václavu Vágnerovi za pomoc při propagaci díla, R. D. Josefu Pohankovi za umožnění realizace premiéry skladby v kostele sv. Anny, R. D. Milanu Vavrovi za podporu sboru i umožnění pěveckých zkoušek v sále slavkovské fary a Ludmile Kábrtové za fotodokumentaci celé akce.

Prvnímu provedení minioratoria byl přítomen Mistr Zdeněk Pololáník, starosta obce Žarošice Václav Vágner, slavkovský děkan R. D. Milan Vavro, R. D. Josef Pohanka, R. D. Josef Večeřa, R. D. Jaroslav Horák a mnoho dalších posluchačů.

Pro mimořádně příznivý ohlas u obecnostva zazní *Divotvůrkyni Moravy* také v brněnské katedrále při 19. Svatocecilském setkání jednoty *Musica sacra* (22. listopadu) a na vánočním koncertu (28. prosince, v 16.00 hod.) v Muzeu obce Žarošice.

Karol Frydrych

Vypsáno z matrik (od 1. června do 30. listopadu 2014)

Z vody a Ducha svatého se ve svátosti křtu znovu narodili:

28. června	Vojtěch Urban z Násedlovic
20. července	Jan Jandl ze Žarošic
25. července	Nikola a Zdeněk Dirdovi z Násedlovic
2. srpna	Matouš Novák ze Žarošic Petr Kellner ze Žarošic
10. srpna	Eliáš Bobot ze Strážovic
21. září	Adrian Dobeš z Násedlovic
19. října	David Plachý ze Žarošic
9. listopadu	David Honzírek ze Žarošic

Svátost biřmování dne 27. září z rukou biskupa Vojtěcha přijali:

Petr Jiří Bělohoubek, Kateřina Markéta Buchlovská, Veronika Marie Černá, Jaroslav Jiří Luskač, Ondřej Tomáš Metelka, Magdalena Anna Plachá, Sylva Lucie Sněhotová, Michaela Marie Šašinková, Anna Brigita Válková, David Petr Vodák, Gabriela Ludmila Vodáková, Pavel Jan XXIII. Vrzal, Adam Václav Ždánský, Adéla Anna Ždánská ze Žarošic

Petr Jan Bosko Jankůj, Ludmila Zdislava Jankůjová, Klára Brigita Michálková z Násedlovic

Kryštof Petr Malík z Uhřic

Petra Marie Jedovnická z Ostrovánek

František Jakub Urbanec z Kobeřic u Brna

Lásku , úctu a věrnost si v manželství slíbili:

21. června	Ondřej Dvorský z Uhřic Lenka Koláčková z Uhřic
30. srpna	Petr Žaroský ze Žarošic Zuzana Strmisková ze Žarošic
20. září	Tomáš Kontár z Čejče Anna Holešinská ze Ždánic
15. listopadu	Michal Ondříšek ze Žarošic Petra Konečná ze Žarošic
22. listopadu	František Hanák z Násedlovic Michaela Bartošová z Hovorán

Branou smrti nás přešli:

26. června	Josef Růžička (1948) ze Žarošic
13. srpna	Jaroslava Bajerová (1931) ze Žarošic
26. srpna	Vavřín Kopřiva (1955) z Násedlovic
9. září	Ludmila Kouřilová (1954) z Brna
15. září	Jaromír Boháček (1952) z Násedlovic
17. října	Karel Kellner (1932) z Brna
23. října	Anna Tichá (1923) ze Zdravé Vody
14. listopadu	Božena Troubilová (1929) z Násedlovic

K modlitbě

Žehnání manželů

„V gestu žehnání zakouším nejen uzdravující moc Božího Ducha, ale také jeho ochranu.“ (Anselm Grün)

Knížka německého kněze Anselma Grüna *Moje modlitební kniha* je sbírkou modliteb pro různé příležitosti a situace. Mimo jiné jsou zde modlitby pro manžele, které se mi velmi líbí a chci se o ně s Vámi touto cestou podělit:

Požehnání manželovi

Dobrý Bože, požehnej dnes mému muži,
aby se mu dařilo všechno, do čeho se pustí.

Požehnej mu, aby si dokázal udržet zdravou míru.

Ať nedovolí svému okolí, aby na něho nakládalo víc, než je zdrávo.

Žehnej mu, aby si dokázal zachovat harmonii se sebou samým
a aby si nedal nařizovat míněním druhých.

Požehnej jeho myšlenkám. Často nevím, co si vůbec myslí a co cítí.

Bývá občas tak uzavřený.

Ale důvěřuji tvému požehnání, které mu umožní
setkat se s vlastním dobrým jádrem.

Požehnej mému muži a jeho lásce ke mně,

kteřou nedokážu vždycky vycítit.

Prosyť jeho lásku svou božskou láskou tak, aby se obnovila a oživila,
aby znovu proudila mezi námi oběma a aby posilovala náš manželský svazek.

Požehnej mému muži tak, aby prožil tento den jako požehnaný.

Ať tvoje požehnání posílí naše vzájemné pouto.

Požehnání manželce

Milosrdný a dobrý Bože, požehnej mé ženě.
Nedokážu vždycky vyhovět jí a jejím potřebám.
Občas také nechápu, co se děje v jejím srdci.

Požehnej jí tak, aby se vysvětlilo vše, co v ní vyvolává zmatek,
a aby tak dokázala být naprosto sama sebou,
nezávislá na mínění druhých, které je pro ni často tolik důležité.

Požehnej mé ženě a uzdrav její rány, jež pořád vláčí s sebou.
Zahrň ji svým požehnáním, aby se rozptýlily její starosti o děti
a o naši společnou budoucnost a aby s důvěrou mohla kráčet svou cestou.

Požehnej jí i všemu, co bude dělat.
Děkuji ti, žes ji postavil po mém boku.

Dej, ať jsem vždy vděčný za ni a za její lásku,
a také mi daruj dostatečnou pozornost, abych nepřehlížel to, co dělá
a co znamená jak pro mě, tak pro naše děti.

Požehnej náš vzájemný vztah, abychom se dokázali účinně doplňovat
a být jeden druhému oporou tak, aby se naše láska neustále prohlubovala.

faM

K zamyšlení

Čas a věčnost

Byla konference o zajímavém tématu. Bohužel mluvil řečník tuze dlouho, lidé se začali nudit a zívát. On to upozoroval a omluvil se: „Promiňte, že jsem to protáhnul, ale nepoložil jsem si na stůl hodinky.“ Kdosi pak prohodil ironicky: „Mohl jste alespoň sledovat kalendář, ten visel na stěně.“

Je to zajímavý zjev. Abychom něco dokázali udělat, potřebujeme k tomu čas. Čas jsou peníze, říkají penězníci. Čas je možnost k práci, k zábavě. Ale nakonec je to čas, který nás nudí a unavuje. Hledíme si ten protiklad vyřešit jedním slůvkem: „správný čas“ nebo „svůj čas“.

Biblický starozákonní autor, známý pod jménem Kazatel, to rozvádí mnohmluvně, skoro bychom řekli přesčasově, když píše: „Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat, čas zabíjet i čas léčit, je čas bořit i čas budovat, je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat.“ Tímto způsobem pokračuje ještě dalších šest veršů. Nakonec z toho však vytvoří závěr: „Jaký užitek má ten, kdo pracuje, ze všeho svého pachtění? Viděl jsem lopocení, které Bůh uložil lidským synům, a tak se lopotí. On všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti?“ (Kaz 3,10).

Sotva si uvědomujeme, že je tato úvaha velmi originální v době, kdy byla napsána. Národy, mezi kterými se starozákonní Židé pohybovali, nevěřily, že Bůh dává čas, ale

že sám čas je první všemohoucí Bůh. I Řekové jej nazývali Bůh Chronos. Jeho obrazem bylo kolo, které se věčně točí a na jeho okrajích se octnou lidé i bohové. Když jsou na té části, která směřuje nahoru, mají úspěch a žijí, ale pak se octnou ve fázi sestupující, zřítí se do propasti a zahynou. Kdesi v Číně dali tomu kolu formu hákového kříže. Kdyby byl Hitler věděl, co ten symbol znamená, byl by si jej ne zvolil, ale vyplnil se. V etruských katakombách je čas zobrazen jako had, který si ukusuje svůj vlastní ocas. Řecký Chronos se v mytologii představuje jako obr, který požívá děti, jež rodí. Ale stalo se tu něco nového. Narodil se mu i syn Zeus. Matce se podařilo jej ukrýt. Ten pak udělal tyranství času konec. Zabil svého otce Chrona a založil na Olympu sídlo pro věčné božstvo. Je to mytologie, ale vyjadřuje náboženskou představu. Smrtí přestává čas a člověk vstupuje do nového věčného života, který bude šťastný nebo smutný podle toho, jak si jej člověk zasloužil v čase.

Není to snad podobné i tomu, co učí křesťané? Na první pohled máme dojem, že ty představy souhlasí. Ale už jsme poznali z citovaného textu, že je jeden podstatný rozdíl už v učení Starého zákona. Čas tu není představován jako všemocný věčný tyran. Věčný je jenom Bůh, Jahve, ten který je, který se zjevil Mojžíšovi a pokračuje svá zjevení v biblických příhodách a učení proroků. On sám je stvořitel světa, všeho, co vidíme na zemi. Je tedy i stvořitel času? Jistě, ale nepřímou. Přímou tvoří věci i lidi a dává přitom každému stvoření jako dar patřičný čas k uskutečnění. Ty časy jsou ovšem pro každého různé, ale všechny časy jsou v rukách Božích. Nadto, jak jsme četli, do srdce člověka vлил Bůh touhu po věčnosti. Je to dáno tím, že byl stvořen k obrazu a podobnosti Božímu. Bůh Izraele pak je živý a věčný, žije a kraluje po všechny věky věků.

Starý Zákon tedy mluví o lidské touze po věčnosti. Pozorujeme to i ve své vlastní zkušenosti? Umělci chtějí vytvořit dílo věčné hodnoty, dva upřímně zamilovaní si slibují věčnost na věky. Dosáhnou toho? Starý zákon to matně slibuje, ale Nový to poselství jasně přináší. Ježíš sám sebe definuje jako „cesta, pravda a život“ (Jn 14,5), přišel na svět, aby nám život daroval (Jn 10,10), stává se pro nás „chlebem života“.

Jak se to projeví konkrétně? Podobně jako u něho samého. Narodil se v čase, za císaře Augusta, ale jeho narození v Betlémě slavíme ne jako pouhou vzpomínku. Je to skutečnost stále živá a věčná. Zemřel za doby Pontia Piláta. Při každé mši však jeho oběť zpřítomňujeme. Je to jako bychom stáli na Kalvárii. Církev slaví liturgii na jeho výslovný příkaz: „Čiňte to na mou památku!“ Každá vzpomínka nějakým způsobem zpřítomňuje minulost. Dávno minulé se zpřítomňuje a dostává životní svěžest a hodnotu. Je známo, že staří lidé žijí víc ze vzpomínek než z přítomnosti. Současné události je málo zajímají, ale při vzpomínce na minulé se rozplácí.

Vzpomínka tedy minulost vyvolává, jako by přetiskovala starou fotografii nebo promítala starý film. Ale liturgická vzpomínka je daleko důležitější. Katolická víra uznává, že je to vzpomínka zvláštní, svátostná. Spolu se vzpomínkou kněze vzpomíná i Bůh. To pak, co Bůh vzpomíná, myslí, to skutečně existuje, je skutečností. Kněz omývá vodou hlavu dítěte, které křtí. Je to svátost, je tu činný Duch svatý, proto se dítě duchovně znovu rodí z vody a z Ducha svatého k novému životu. Svátosti jsou

jakoby předběhnutím budoucího života, který se uskuteční při vzkříšení z mrtvých. Všechno dobré, co se kdy stalo a dodnes se stává, se najednou jako by povzpomínalo a Boží silou tu bude přítomno. Tak budeme slavit věčnou liturgii.

Kristus tu prohlásil: „Amen pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili“ (Mt 25,40). Každé dobro, každý skutek lásky se s Ježíšem ztotožní. On sám tedy všemu znovu dává život. Nezabíjí proto čas, aby nastala věčnost, ale dává věčnost času tak, jako dal nesmrtelnost smrtelnému tělu. Všem svým věrným tudíž řekne: „Pojďte, požehnaní mého Otce, a ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa“ (Mt 25,34).

Tomáš kardinál Špidlík

Betlémská hvězda je hvězdou temné noci

Vánoční tajemství

Když se dny začínají zkracovat a na zem se snášejí první sněhové vločky, vynoří se ostýchavě a tiše první myšlenky na Vánoce. A ze samotného toho slova vychází takové kouzlo, že se mu sotva může ubránit kdekteré srdce. Dokonce i jinověrci a nevěřící, kterým starý příběh o Dítěti v Betlémě nic neříká, se chystají na slavnost a přemýšlejí, jak by mohli tu a tam rozsvítit paprsek radosti.

Svátek lásky a radosti, to je ona hvězda, ke které všichni v prvních zimních měsících krácejí. – Pro křesťana je však ještě něčím dalším. Jeho vede hvězda k jesličkám s Dítětem, co na zem přináší pokoj.

Betlémská hvězda je hvězdou temné noci

Betlémská hvězda je hvězdou temné noci – tak je tomu i dnes. Hned druhý den odkládá církev bílou barvu a obléká se do barvy krve a čtvrtý den do fialové barvy smutku: Štěpán, mučedník krve, který jako první následoval Pána ve smrti, a nevinné děti, kojenci z Betléma a Judy, které byly krutě zavražděny surovou rukou kata – ti stojí jako družina kolem Děťátka u jesliček. Co nám to má říct? Kde je jásos nebeských zástupů, kde je tichá blaženost svaté noci? Kde je pokoj na zemi? „Na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Avšak ne všichni jsou dobré vůle. Proto musel Syn věčného Otce sestoupit ze slávy nebe, neboť tajemství zla zahalilo zemi do noci.

Temnota pokryla zemi a on přišel jako světlo, které „svítí v temnotě a temnota ho nepohltila“. Těm, kteří ho přijali, přinesl světlo a pokoj; pokoj s Otcem v nebi, pokoj se všemi, kteří jsou stejně jako oni dětmi světla a dětmi nebeského Otce, a hluboký vnitřní pokoj srdce; ovšem ne pokoj s dětmi temnoty. Jim Kníže pokoje nepřináší pokoj, nýbrž meč. Jim je kamenem úrazu, do něhož narazí a o který se roztrhne. To je obtížná a závažná pravda, kterou si nesmíme nechat zakrýt poetickým zázrakem Dítěte v jesličkách. Tajemství vtělení a tajemství zla spolu úzce souvisejí.

„Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi.“

Dítě v jesličkách natahuje ručky a jeho úsměv už jakoby chtěl říct to, co později vysloví ústa muže: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi.“ A těm,

kteří jdou za Jeho voláním, chudým pastýřům, jimž nebeská záře nebe a hlas andělů zvěstovaly na betlémských pláních radostnou zvěst a kteří na to upřímně a prostodouše řekli své „pojďme tedy do Betléma“ a vydali se na cestu, a králům, kteří z dalekého Východu s podobně prostou vírou následovali hvězdu, těm se dostává z dětských dlaní rosy milosti a ti se „radují nevýslovnou radostí.“ Tyto ruce dávají a berou zároveň. Vy mudrci, odložte svou moudrost a staňte se prostými jako děti; vy králové, sejměte své koruny, odložte své poklady a skloňte se v pokoře před Králem králů; vezměte na sebe bez váhání útrapy, bolesti a těžkosti, které si žádá vaše služba.

„Pojď za mnou“

„Pojď za mnou“ – zaslechl také mladík Štěpán. Následoval Pána v boji proti mocnostem temnoty, proti zaslepení tvrdošíjnou nevěrou; vydal mu svědectví svým slovem a svou krví; následoval ho také v jeho Duchu, v Duchu lásky, která překonává hřích, ale hříšníka miluje a ještě i ve smrti se před Bohem zastává svého vraha. Jsou to postavy světla, které klečí kolem jesliček: něžné nevinné děti, prostí pastýři, pokorní králové, Štěpán - horlivý učedník; ti všichni následovali Pánovo volání. Proti nim stojí noc nepochopitelné zatvrzelosti a zaslepenosti: učitelé zákona, kteří mohou podat zprávu o tom, kdy a kde se má Spasitel světa narodit, ale nevyvodí z toho: „Pojďme tedy do Betléma!“, král Herodes, který chce Pána života zabít. Před Dítětem v jesličkách se tříbí duchové. On je Král králů a Pán nad životem a smrtí. On říká své „pojď za mnou“. Říká to také nám a staví nás před rozhodnutí mezi světlem a temnotou.

sv. Edita Steinová (Terezie Benedikta od Kříže)

Kouzlo starých ozdob

Mladá rodina s dětmi koupila před lety velký dům od staré paní, která bydlela už jen v malém pokoji ve spodním patře. Děti si na paní zvykly a po určitém čase jí začaly říkat babička. Měla z toho radost, manžel už dávno umřel a jediný syn se odstěhoval se svou rodinou za prací daleko za moře, do Ameriky.

Celý rok bývala babička usměvavá a milá, s dětmi si povídala nebo jen tiše pozorovala, jak si hrají na zahradě. Když se ale přiblížil čas Vánoc, vždy velmi posmutněla a ani moc často nevycházela ze svého pokoje. Rodina každý rok zvala babičku na štědrovečerní večeři, pozvání vždy přijala, ale jako by byla myšlenkami někde daleko.

Před loňskými Vánoce maminka v celém domě uklízela. Ve sklepě domu našla starou zaprášenou bednu, která skrývala poklad. Bylo v ní plno starých, ale nádherných vánočních ozdob a krásný vyřezávaný betlém. Muselo to patřit původním majitelům. Nikomu nic neprozradila a sama na Štědrý den vánoční stromeček tou nádhrou nazdobila. Po štědrovečerní večeři se všichni sešli v obývacím pokoji. Babička s úžasem a nevěřícně hleděla na vánoční stromeček a po chvíli se celá rozzářila. Tak jí ještě nikdy neviděli. Začala vzpomínat na své dětské Vánoce i na ty, které prožívala kdysi dávno se svou rodinou. Ozdůbky postupně prohlížela, zlehka pod ně položila dlaň a přitom jí po tváři stékaly slzy. Takovou radost jí udělaly! Děti zase nemohly

spustit oči z ručně vyřezávaného betlému, který, jak babička sama řekla, vytvořil její dědeček. Později večer popřál telefonicky krásné svátky ještě její syn s rodinou a ona nesmírně šťastná a spokojená odcházela do svého pokoje. Byly to pro ni po dlouhé době krásné Vánoce. A děti ten večer poznaly, že babiččin úsměv byl pro ně tím největším dárkem.

Vánoce jsou svátky pokoje, hojnosti, plné koled a zářících světél, ale udělat opravdovou radost třeba jen zdánlivou maličkostí je ze všeho nejkrásnější. Radostné a požehnané Vánoce všem dobrým lidem.

Tomáš a David Popelkovi

Boží rukáv

Když archanděl zatroubil na polnici, shromáždilo se nespočetné množství duší ze všech národů, jazyků a říší na prostoru rozlehlém jako samo nebe. Na trůnu z mraků oslepující záře seděl Hospodin obklopen všemi svými anděly. Pokynul Michaelovi, jenž se oháněl svým mečem, a řekl: „Začněme.“ Anděl otevřel obrovskou knihu a přečetl jméno: „Achab.“ Na bílém obláčku se objevil drobný černý stín. „Jsem vinen,“ prohlásila postavička. „Byl jsem králem, velkým, prostopášným, nadutým a krutým králem. Vedl jsem války, ničil jsem národy, stavěl jsem paláce z krve lidí. A co je nejhorší, stavěl jsem se proti jednomu prorokovi. Jednomu z vašich proroků.“

„Proti Eliášovi, mému nejmilejšímu prorokovi,“ řekl Pán Bůh.

Pak se najednou Bůh naklonil, vzal toho muže do ruky a podržel si ho na dlani, jako by si ho chtěl lépe prohlédnout.

„Tohle všechno udělal?“ zeptal se Pán.

Anděl se podíval do knihy: „A ještě horší věci,“ dodal nevzrušeně.

„Přečti to,“ vyzval ho Pán. Anděl s velkou přesností podal zprávu o všech zlovolnostech krále Achaba. Byl zde přítomen také Eliáš, jeho oběť. A spokojeně se uculoval. Anděl dál bez zachvění četl. Král se ošival, dokud ho hanba nepřinutila pokusit se z Boží dlaně utéci. Ale Bůh hbitě zavřel dlaň. Zlý král rychle couvnul a zaběhl do Božího rukávu.

„Tak další,“ řekl Bůh.

„Prorok Eliáš,“ oznámil anděl. Prorok také usedl na Boží dlaň a vyslechl účet svého života. Ale jeho klid trval krátce. I on měl na kontě mnoho omylů a po několika minutách se také běžel schovat do Božího rukávu.

Rukáv byl široký, takže jste mohli vidět, jak zde dva nesmiřitelní nepřátelé sedí bok po boku ve stínu Božího milosrdenství v širokém rukávu jako bratři.

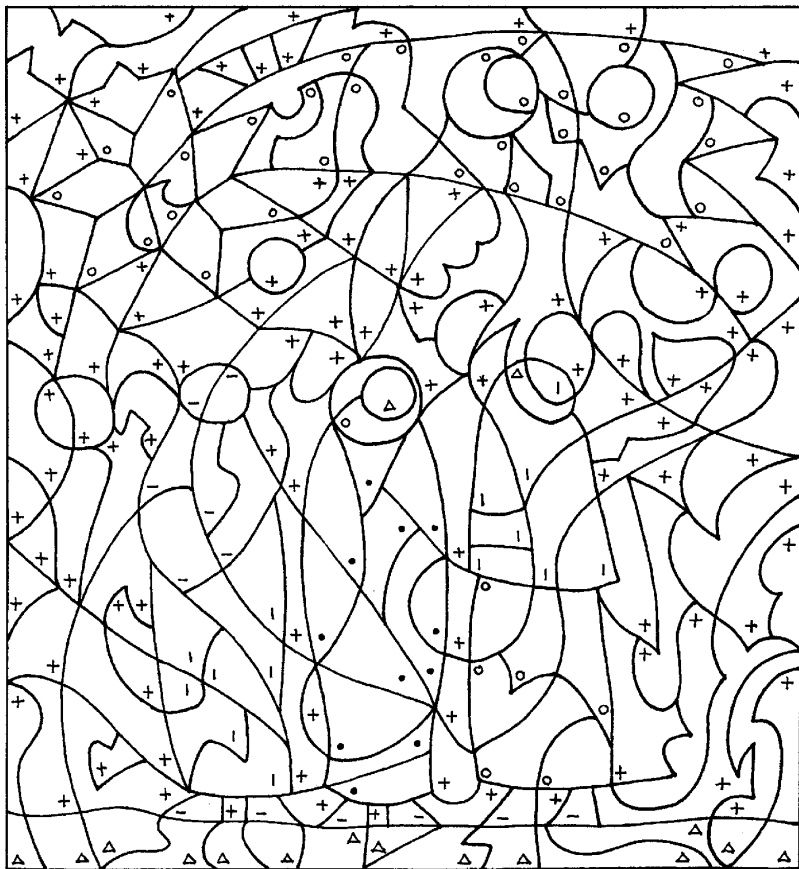
Až přijde ten den, víte, kde mne máte hledat. V Božím rukávu.

Bruno Ferrero

Zadáno pro děti

KDO PŘIŠEL K JEŽÍŠOVI?

Když se malý Ježíš narodil, přišlo se mu poklonit mnoho lidí. Nejdříve to byli chudí pastýři, kteří pásli svá stáda blízko Betléma. Písmo svaté však píše také o dalších hostech. Vybarvi políčka podle značek a objevíš, kteří lidé se ještě přišli Ježíšovi poklonit a jak k němu našli cestu.

o žlutá
+ modrá

- oranžová
△ hnědá

| zelená
• červená

Katechetický věstník č. 5/2007-08, vyd. Biskupství brněnské, Diecézní katechetické centrum

Láska Boží se narodila

Hle, přišel Pán, Spasitel nás
v tento krásný adventní čas,
čas světla, očekávání, naděje,
zpěv borátů v kostelíčku milém,
vánoční chvíle jsou naším cílem.

Je všude ticho. Celý kraj tiše dřímá,
vánoční chvíle jen hvězdy budí,
o lásce betlémské srdce naše snívá,
sen dávný, krásný leží v naší hrudi.

Ten sen krásný vánoční už se vyplnil,
Syn Boží se nám již narodil,
přijal tělo člověka a v jeslích leží,
čeká nás, kdo přijde a jemu se svěří.

Čeká nás. Ale vždyť je malý a chudičký,
On z velké lásky k nám trpěl a krví platil,
dal nám milosrdnou náruč Boží Matičky,
obětoval vše, aby lidstvo obohatil.

To malé dítě v jeslích, jež na seně kraluje,
je mocný Bůh, věčný Král, vládne světu celému,
život dává všemu, květinám vůni daruje,
člověku pokrm k žití i k životu věčnému.

Je čas vánoční, studený prosincový,
je nám dobře pod teplými, rodnými krovky,
ale tam v dalekém světadílu
neznají lidé sníh ani mrazivý chlad,
tam trápí lidstvo bída a veliký hlad.

Ježíšku, i tam děti chtějí stromeček,
tam nemají co jíst. „Ale proč?“ ony se ptají.
Tam hladem tisíce denně umírají!
Nejsou tam slyšet krásné vánoční koledy,
jen pláč a po krajíčku chleba toužebné pohledy.

Děťátko milé, jež vládneš i z betlémské sluje,
dej, aby tam, kde je pokrmů přebytek a chlebiček se vyhazuje,
moudré hlavy státníků dobře uvážily
a život chudáků se změnil, aby se všichni nasýtily.

Svatá Panno, milosrdná Matičko,
přimluv se, aby všude byl slyšet anděla hlas:
„Narodil se nám Spasitel!“
„Pokoj lidem dobré vůle přišel i mezi nás!“
Aby se zastavily všechny boje,
byl mír, ustaly zlé nepokoje!

Láska Boží, jež se pro nás narodila,
v našich srdcích stálým hostem byla.

Jarmila Urbánková

Významné dny farnosti v roce 2015

11. února	Pouť nemocných
18. února	Popeleční středa
5. dubna	Hod Boží velikonoční
1. května	Farní pouť
13. května	Korunovační pouť
24. května	Seslání Ducha svatého
31. května	1. svaté přijímání
7. června	Boží tělo
2. července	Adorační den v Žarošicích
30. srpna	Zásvětná pouť do Šaštína
8. září	Domácí pouť
12. září	Zlatá sobota
18. října	Hody v Žarošicích
1. listopadu	Pobožnosti za zemřelé na našich hřbitovech
15. listopadu	Hody v Násedlovicích
29. listopadu	1. neděle adventní

Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34
www.zarosice.estranky.cz

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla 8. března 2015.